

Diakonvigning 11/6 2023, Karlstad domkyrka

Det talas ibland i kyrkliga sammanhang, inte minst när man talar ledarskap, om "andligt ledarskap". Andligt ledarskap. För mig är det ett begrepp jag är lite kluven till; det har onekligen något intressant och spännande över sig, samtidigt som det riskerar att ha något unket och världsfrånvänt över sig. Selma Lagerlöf skrev en gång till sin väninna Elise Malmros: "Människor som vilja lefva jämt med himmelen för ögonen blifva ganska så tråkiga för andra och väl äfven för sig själfa" // 2 ggr//. Eller för att säga det på lite mer modern svenska: "Folk som tror sig själv om att vara fromma är en plåga, inte bara för sin omgivning utan också för sig själva". Vilket för mig in på Noa, som vi hörde om i den gammaltestamentliga texten för idag.

I Första Moseboken beskrivs Noa som "rättfärdig", på hebreiska tsaddik. Han är därmed den enda personen i hela Gamla testamentet som kallas så. Abraham kallas inte för rättfärdig, Moses kallas inte för rättfärdig, inte David, inte Salomo, inte Rut ... men Noa gör det.

Noa är inte desto mindre i den judiska traditionen ett exempel på en misslyckad ledare. För att vara from och rättfärdig är inte nödvändigtvis samma sak som att vara en god ledare. Noa är nämligen i den judiska traditionen ett utmärkt exempel på en from människa som inte tar kollektivt ansvar. Titta noga på berättelsen om Noa i Första Moseboken, och du finner att han inte säger ett ord – han säger inte flaska - om det Gud sagt honom om att världen ska förgöras i en syndaflod. Inom Judendomen kallar man den typen av fromma typer för "En rättfärdig i pälsjacka". Med det menar man att Noa inte tänder en eld för att värma andra, utan bara tänker på sig själv och bär "pälsjacka" istället för att agera. Han värmer sig själv, men bryr sig inte om att värma andra.

Oförmåga att ta ansvar är för övrigt ett genomgående tema i Första Moseboken. Adam och Eva skyller ifrån sig, "det var inte jag". Kain vägrar ta moraliskt ansvar, "ska jag ta vara på min bror?". Och Noa tar inte det kollektiva ansvar man kunde väntat sig av en from människa. Man brukar därför inom judendomen säga att "Personer blir ledare den

dag de beslutar hur de ska vara” / 2 ggr/. Oavsett om de ser sig själva som andliga eller ej. Och det är den typen av ledare vi vill ha i Svenska kyrkan. Det är den typen av diakoner vi vill ha, och idag ska vi viga dig, Johanna, till diakon i Svenska kyrkan.

När man vigs och välkomnas till präst eller diakon i Karlstads stift så vigs man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här: (Folkkyrkans uppgift) ”... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälar. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela”¹ /2 ggr/. Det är detta som är vårt uppdrag. Det handlar om tröst. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går.

Varje tid har sin utmaning. Och du kommer in som diakon i en tid som står inför mycket speciella utmaningar. Sviterna efter en pandemi. Krig. Ekonomisk utsatthet. Klimatoro. Och kanske framförallt: en utbredd känsla i samhället av att mycket går åt fel håll, att mycket blir sämre. I den tiden behövs frid och tröst. I den tiden behövs en diakonal kyrka som vågar vara relevant, en kyrka som bryr sig och inte likt Noa stänger in sig i sitt eget lilla reservat. I den tiden behövs kyrkans diakoni.

Vi har som sagt en folkkyrkotradition i Karlstads stift, och den har under åren skapat en unik ingång i människors liv i bygderna. Folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst. För livet är inte alltid enkelt.

Du vigs idag till diakon, du tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2000 år sedan, och du kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om uppmärksamhet, makt, prestige och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Vi tillhör Honom, som tagit emot oss i dopet.

¹Herdabrev till prästerskapet i Västerås stift, Einar Billing, s 27.

Amen.

+Sören Dalevi